

Vzkaz z dětství

I. *Místo, kde se létá vzhůru*

Je dusné jarní odpoledne a my se blížíme k brněnskému letišti. Po očku pozoruji svého syna. Má právě šestnáctiny a jako dárek mu k nim dávám cestu. Cestu do míst, která jsme si kdysi zamilovali, cestu tam, kde trávil jako malý svoje dětská dobrodružství.

Před námi se pomalu objevuje letištní hala připomínající obrovskou želvu. Ten pohled mne vždy vzrušuje, neboť je to místo spojené s krásnými okamžiky nastávající dovolené. Místo, odkud jsme poprvé vzlétli objevovat ostrovy a pobřeží. Dnes nás ale čeká naše sváteční cesta. Proč sváteční? Inu má několik důvodů. Jednak jsou tu naše společné narozeniny, i když se nedá srovnat jeho „šestka“ s mou „šestkou“. A pak je to pokus o nový způsob cestování. Low costem za pár babek nejprve do Londýna a pak do světa. Něco jako motoráčkem na hlavní nádraží a pak fr. ...expresem dál. A tak nás čeká mimo jiné i 12 hodin „nocování“ na Stanstedu, abychom mohli druhý den ráno pokračovat.

Taxík nás vysazuje a vcházíme do brněnské odletové haly. Dýchá na mne slavnostní atmosféra. Za měsíc tu začne moje pravidelná výstava „Kde se létá vzhůru“. Bude to už po 8. Dělán ji na počest této „brány do světa“ - jak já říkám, vždy každý rok a to od jejich „50“ narozenin. Snažím se vybavit slavné osobnosti z předcházejících ročníků, kteří mne poctili návštěvou. Jadran Šetlík, Jirka Kolbaba, Iva Frühlingová, Skupiny Alband, Folk Team a různý krásný slečny, missky, zpěvačky a jiní zajímaví lidé. Také sem tam i nějaký politik. Moje obrazy z pobřeží a ostrovů, jak jsem spočítal, mohlo vidět asi 2 miliony cestujících, neboť letiště průměrně odbavuje 300.000 lidí v turistické sezoně.

Dnes jsme ale obyčejní turisté. Po prohlídce čekáme na náš spoj. Naštěstí Ryanair letí přesně a tak se loučím s halou, uvelebujeme se na žlutomodrém sedátku letadla a snažím se trochu nadespát budoucí noc. Odlétáme a bude lépe, když si trochu zdřímnu. Moje usínání se postupně mění v černobílý sen.

Už je to dávno, tak asi 12 let před touto cestou, když jsme odlétali na Gran Canarii. Náš malý chlapec stál poprvé proti obrovským vlnám Atlantiku. Trošku jsme se obávali, zda to zvládne a my s ním. Poprvé na společné dovolené. Stále mi zněly v uších slova paní Kučerové od Fischerů „Nebojte se, tam jezdí většina Čechů a najdete si tam nové přátele!“ Naše obavy opravdu rozptýlil milý hotýlek a česká společnost. I náš syn si brzy našel nové kamarády a tak po vzoru TV seriálu „Kamarádi“ s Markem Ebenem, vznikla i tady „Partička“, kterou tvořili Ondra, Adam, Dan a Nella.

Vidím třepající hlavičky dětí na pláži, stavby z písku, večerní tanečky na minidiskotéce. Loučení i sliby, že se opět určitě sejdou na dalších prázdninách. Dojemné nosy na skle a mávání na rozloučenou. Naše děti se od té doby setkávali na ostrovech téměř pravidelně a vytvořili nerozlučnou partu, se kterou prožívali svá malá prázdninová dobrodružství. Bylo to šťastné období, které skončilo před několika léty.

Vzkaz z dětství

II. *Tichá noc, svatá noc*

Prásk... letadlo prásklo na randway letiště Stanstad u Londýna. Přistáváme. Zrovna když ke mně běžel v mém snu Ondra s Adamem, abych se přišel podívat na jejich pískový hrad. Letiště Stansted je opravdu labyrint. Ze všech stran proudí lidé k dlouhatánskému hadu pasových kontrol. „Jaký je váš cíl cesty?“ ptá se nás po půlhodině ve frontě britský úředník. „Pokračujeme na Kanárské ostrovy“ povídám. S úsměvem nám vrací pasy a my vycházíme do obrovské haly, kde budeme trávit následujících 12 hodin. Jo, zajímá mne to. Není problém letět přímo z Prahy, Vídně či Bratislavy. Ale jsem přece patriot a na své výstavě přece propaguji to místo - kde se létá vzhůru. A tím místem je naše brněnské letiště se 3 linkami. V turistické sezoně samozřejmě ožije, ale já všude hlásám, že se odtud dá létat do světa a tak to musíme nějak dokázat. To by přece mělo platit vždy, po celý rok. A pak také cena! Je za méně než polovinu z Prahy nebo Vídně přímým letem, což je můj hlavní důvod proč jsem se takhle rozhodl.

Blíží se půlnoc. Letiště Stansted se pomalu vyliďňuje, ale stále je tu 5 x více lidí než možností k sezení. Naštěstí jsme chytli 2 místa a podřimujeme opření o rukojeť kufříku. Chvillemi už nevím jak se posadit. Naproti mladý pár, vedle dva vousatí arabové ala islámský stát, za námi se line smrad z nohou jakéhosi ochmelky, co se natáhl přes 4 židle a vyzul se. Raději to zkusím na chvíli zaspát a nořím se opět do černobílých vzpomínek.

Bylo to při naší 2. návštěvě ostrova Tenerife, co jsme bydleli na jeho konci u Gigantických útesů. Tehdy jsme chodili na Arenu, černou pláž s obrovským hotelem. Koukali jsme na něj, jako na zjevení. Náš odlehlý, dvouhvězdrový apartmán se s tímto kolosem nedal srovnat. Pamatuji se, jak jsem za jediný den ostrov objel kolem dokola. Jel jsem to 12 hodin a najel 250 km. Dělal jsem asi 10 zastávek na focení. Moc mne to tenkrát došlo. Ta sopečná krása, vesničky, vegetace. Nějak jsem tušil, že jsem tady na ostrovech naposled...

„Tati, tati pojd' se podívat na náš hrad!“ Běží ke mne dva páry bosých nožek. „Jo a Nella s Danečkem mají stan!“ ozývají se jeden přes druhého. Opět se mi míchají vzpomínky z různých míst i období. Tahle zrovna z Gran Canarie.

Fíííííííííííí, halou se rozezní hukot větráku a studený proud vzduchu nás zvedá ve 4 hodiny ze židle. Plácáme se rozespalí asi hodinku po venku otvírají „Odlety“ a my můžeme pokračovat dál. Ranní spoj letí opět přesně. Naším cílem je, jak jste už poznali, ostrov Tenerife.

Vzkaz z dětství

III. Zpátky do minulosti

Je ráno a naše letadlo letí v prudkém slunci rovnou na jih. Koukám na tlušťáka co sedí vedle mne, na letušku i do mého průvodce o ostrově. Nudí mne to, ostrov znám dobře, jen na pár místech jsem nebyl a sám jsem o něm a o ostatních „Kanárech“ napsal knížku. Vracel jsem se v ní ve vzpomínkách do míst, kde mě bylo dobře.

Vybavuje se mi přesně ten okamžik pozdního říjnového odpoledne, když mi volal Ondra naposledy z ostrova. Bylo to pro mne překvapení, radostné i smutné. Volal mi z Tenerife, z pláže Arena, kde byl se svou mámou a svou partičkou. Bylo mi líto, že tam nemohu být. Ale chtěl jsem si změnit život.... Tak to někdy bývá. Byli jsme už rozděleni. Později mi vyprávěl o svých malých dobrodružstvích, jak běhali do města, po tajuplných chodbách hotelu, jak si hráli na piráty. Pak přišel jeho dřívější odjezd. Dřívější, než ostatních, kteří tam zůstali o týden déle. Představuji si jeho nos na skle autobusu, který se chystá odjet od hotelu. Vidím děti z jeho party jak mu mávají. Asi si také uvědomují, jak se přetrhává něco kompaktního, něco, co drželo pohromadě jakousi podstatnou část dětství. Dobu kyblíků, lopatek a pískových hradů. Něco, co se už nikdy nevrátí. Představuji si, jak přiskočila Nella pod okno a řekla: „Neboj se Ondro, nechám Ti tu vzkaz a až se jednou vrátíš, najdeš ho!“

Ze snu mne vytrhuje jakýsi hrubší hlas dospěláka: „Tati vstávej, jsme tady! Za oknem máš Pico del Teide. Budeme přistávat“!

Jo, páni! Ráj na zemi. Krásných 28 st. Nebe bez mráčku. Vycházíme z letištní haly a jdeme rovnou pro auto. Kalíme to po dálnici rovnou na Las Americas. Nemáme ještě ani vybaleno a zastavujeme u hotelu Caribe. „Pamatuješ? Po prvé? Na našeho Sivestra? Byl pěkně trhlej. Bydleli jsme támhle nahoře! A protože jsme viděli do ostatních balkónků pozorovali jsme, jak slaví hosté různých národností Nový rok.....máš to v mé první knížce povídek!

A tak jsme tady. Projíždíme „naše“ místa. Kaňony, rokly, pohoří. Vybavuji si mnoho scénérií. Jsem tady potřetí, vícekrát jsem byl už jen na Mallorce a Gran Canarii. Některá místa jako by byla důvěrně známá. Za zatáčkou bude strom, pak dolů z kopce a barák.....Následující dny jedeme na horu Teide, na výlet lodí a pomalu přichází náš poslední den. Víme oba, jak je důležitý.

Vzkaz z dětství

IV. Vzkaz z dětství

Nasedáme do auta a míříme na západ. Přejíždíme ostrovem na opačnou stranu. Točíme to mezi vesničkami, stoupáme a klesáme mezi banánovými plantážemi a před námi se pomalu objevují obrysy gigantických útesů. Jsou tu nejkrásnější západy slunce. Za nápisem Puerto Santiago otevírá svoji náruč playa Arena. Kouknu na mého spolucestovatele, je trochu nervózní, jako když se po letech člověk vrací do doby svého dětství. Pomalu mjíme plaž a prohlížíme známá zákoutí, uličky Santiaga, náš hotýlek, místa, kde jsme naposledy byli všichni spolu. Pak nás čeká hlavní úkol. Najít vzkaz z dětství.

Zastavuju na malém parkovišti pod palmou, otvírám kufr, abych vyvětral horký vzduch a pouštím si rádio. Usedám na okraj chodníku a vytahuju malý kanárský doutníček. Představuji si, jak se tady naše děti loučili. Tady se viděli naši „Kamarádi z dětství“ asi naposledy. Můj syn mi vše ukazuje. Popisuje jak odjížděl a kde mu ostatní mávali. Pak mne požádá o malou chvíli a já vím, že přišel jeho čas. Tady daleko v Atlantiku, na zapadlé straně ostrova v jakém si koutě hotelu má zprávu. Zprávu z minulosti.

Koukám se do zapadajícího slunce. „Kolik je slunci let? Milión nebo pět? Myslíš že zítra ráno výjde zas?“ Zpívali Olympici. Vždy mne to dojme když ho pozoruju.

Netrpělivě sleduju hodinky, je už dost pozdě. Čeká nás ještě daleká cesta na opačný konec ostrova zpět a ON je už hodinu pryč, snad se nic nestalo? Chápu vážnost situace. Jsou to chvilky, na které se nezapomíná. Přece jsme sem nejeli marně? Tolik bych mu to přál!

Ze vchodu od recepcy vychází postava. Pravou ruku drží nad hlavou a v ní kousek zmuchlaného zažloutlého papíru. Jdu mu naproti a pak se rozbíhám. Vybavuje se mi půlroční příprava této cesty, noc na Stanstadu, moje představa a dnešní realita. Potkáváme se. Zjistil jsem, že se mi zadrhl hlas, ale přes to se ptám: „Máš?“

Rozbalujeme kus zažloutlého papíru, který byl zastrčen pod zrcedlem severní chodby 4.patra. Je na něm patrný zašlý text „Ondro, hezké prázdniny, kamarádi na vždy! Nella“.

Letadlo stoupá do mraků a někde za námi mizí ostrovy. Je to malý zázrak, že jsme se tam mohli podívat. Vrátit se do minulosti, ze které zbyl jen kousek zažloutlé zprávy. Uvelebuju se znovu na modrozlutém sedadle. Pokouším se znovu usnout. Let je klidný a my se vracíme domů.

Tento příběh se odehrál 6. - 11. května 2015

Dušan Procházka